ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ 3ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1982 [1]

Alpha Steel Ltd. κατά Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων

«Σύστημα ποσοστώσεων παραγωγῆς χάλυβος»

Ὑπόθεση 111/81

Στήν ὑπόθεση 111/81,

ALPHA STEEL LTD., μέ ἕδρα τό Λονδίνο, 2 Raymond Buildings, Gray's Inn, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν André Elvinger, δικηγόρο Λουξεμβούργου καί ἀντίκλητό της, 15, Côte-d'Eich,

προσφεύγουσα,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπουμένης ἀπό τόν νομικό της σύμβουλο Michel van Ackere, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Frank Benyon, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, καί μέ ἀντίκλητο τόν Oreste Montalto, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Plateau du Kirchberg, Λουξεμβοῦργο,

καθ' ἧς,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο τήν ἀκύρωση ἀτομικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς περί τοῦ καθορισμοῦ ποσοστώσεων γιά ὁρισμένα προϊόντα σιδηρουργίας (ἄρθρο 33 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ),

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, G. Bosco, A. Touffait καί O. Due, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Χλωρό καί F. Grévisse, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: G. Reischl
γραμματεύς: P. Heim

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων συνοψίζονται ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

1. Ἱστορικό

Μέ τήν ἀπόφαση 2794/80/ΕΚΑΧ τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1980 ἡ Ἐπιτροπή ἐθέσπισε ἕνα σύστημα ποσοστώσεων παραγωγῆς χάλυβος γιά τίς ἐπιχειρήσεις τῆς βιομηχανίας σιδήρου καί χάλυβος (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 13/010, σ. 50).

Κατά τό ἄρθρο 2 αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως, ἡ Ἐπιτροπή καθορίζει τριμηνιαῖες ποσοστώσεις παραγωγῆς γιά τόν ἀκατέργαστο χάλυβα, καθώς καί γιά τίς τέσσερεις κατηγορίες προϊόντων ἐλάσεως, πού καθορίζονται στό ὡς ἄνω ἄρθρο 2 καί, κατά τρόπο πλέον λεπτομερή, στό παράρτημα 1 τῆς ἀποφάσεως.

Κατά τό ἄρθρο 3 αὐτῆς τῆς γενικῆς ἀποφάσεως, ἡ Ἐπιτροπή καθορίζει τριμηνιαῖες ποσοστώσεις παραγωγῆς «γιά κάθε ἐπιχείρηση» μέ βάση τίς παραγωγές ἀναφορᾶς τῆς συγκεκριμένης ἐπιχειρήσεως, στίς ὁποῖες ἀναφέρεται τό ἄρθρο 4, καί ἐφαρμόζοντας σ' αὐτές τίς παραγωγές ἀναφορᾶς, τίς ποσοστιαῖες μειώσεις πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 5.

Τό ἄρθρο 4 τῆς ἀποφάσεως θέτει στίς παραγράφους, 1 καί 2 τούς γενικούς κανόνες γιά τόν ὑπολογισμό τῶν τριμηνιαίων παραγωγῶν ἀναφορᾶς τόσο ὡς πρός τά προϊόντα ἐλάσεως ὅσο καί ὡς πρός τόν ἀκατέργαστο χάλυβα. Ἡ διάταξη αὐτή ἔχει ὡς ἑξῆς:

1. Γιά κάθε μήνα τοῦ δεδομένου τριμήνου, λαμβάνεται ὑπ' ὄψη ὁ ἴδιος μήνας κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου ἀπό Ἰούλιο 1977 μέχρι Ἰούνιο 1980 κατά τόν ὁποῖο τό σύνολο παραγωγῆς τῶν τεσσάρων ὁμάδων τῶν ἐλασματοποιημένων προϊόντων ἦταν τό πιό ὑψηλό. Οἱ τρεῖς μῆνες πού ἐπιλέγονται κατ' αὐτόν τόν τρόπο καί πού δέν εἶναι κατ' ἀνάγκη συνεχόμενοι, ἀποτελοῦν τήν περίοδο ἀναφορᾶς.

2. Οἱ παραγωγές ἀναφορᾶς εἶναι ἴσες, γιά τόν ἀκατέργαστο χάλυβα καί γιά κάθε μιά ἀπό τίς τέσσερις ὁμάδες τῶν ἐλασματοποιηθέντων προϊόντων, πρός τίς ἀντίστοιχες παραγωγές κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου ἀναφορᾶς.

Οἱ παράγραφοι 3, 4 καί 5 τοῦ ἄρθρου 4 καθορίζουν τίς ἰδιαίτερες περιπτώσεις, κατά τίς ὁποῖες οἱ παραγωγές ἀναφορᾶς καί, κατά συνέπεια, οἱ ποσοστώσεις αὐξάνονται. Τό ἄρθρο 4 παράγραφος 4 προβλέπει τήν προσαρμογή τῆς παραγωγῆς ἀναφορᾶς τῆς ἐπιχειρήσεως, ἡ ὁποία κατόπιν ἑνός ἐπενδυτικοῦ προγράμματος πού ἐδηλώθη δεόντως καί γιά τό ὁποῖο ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔδωσε ἀρνητική γνώμη, ἔθεσε σέ λειτουργία μετά τήν 1η Ἰουλίου 1980 μιά νέα ἐγκατάσταση, πού αὐξάνει τό σύνολο τῶν δυνατοτήτων παραγωγῆς τῶν τεσσάρων κατηγοριῶν προϊόντων σέ ἐπίπεδο πού ὑπερβαίνει κατά τουλάχιστον 15 % τό σύνολο τῶν δυνατοτήτων παραγωγῆς πού ὑφίσταντο κατά τό ἔτος 1979.

Τό ἄρθρο 4 παράγραφος 3 ὁρίζει ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὀφείλει νά αὐξήσει τίς παραγωγές ἀναφορᾶς:

3. Ὡστόσο, ἐάν κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου ἀπό Ἰούλιο 1977 μέχρι Ἰούνιο 1980, τό μέσο ποσοστό χρησιμοποιήσεως τῶν δυνατοτήτων παραγωγῆς μιᾶς ἐπιχειρήσεως ὁρίσκεται 10 % ἤ περισσότερο κάτω ἀπό τό μέσο ποσοστό χρησιμοποιήσεως τῶν ἰδίων ἐγκαταστάσεων τῶν ἄλλων ἐπιχειρήσεων τῆς Κοινότητος κατά τή διάρκεια τῶν ἐτῶν 1977, 1978, 1979, ἡ Ἐπιτροπή θά προσαρμόζει τίς παραγωγές ἀναφορᾶς γιά κάθε ἐπιχείρηση σέ ἐπίπεδο πού ἀντιστοιχεῖ σέ ποσοστό χρησιμοποιήσεως 5 % χαμηλότερο τοῦ ἐν λόγω μέσου ποσοστοῦ τῶν ἄλλων ἐπιχειρήσεων:

— ἐάν ἡ ἐπιχείρηση συμμετεῖχε ἀπό Ἰουλίου 1977 μέχρι Ἰουνίου 1980 στά προγράμματα παραδόσεως πού κατάρτισε ἡ Ἐπιτροπή,

— ἐάν ὁ καθορισμός τοῦ προγράμματος γιά τήν ἐπιχείρηση αὐτή ἐβασίσθη στό ἔτος 1974, καί

— ἐάν κατά τή διάρκεια τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ἔτους οἱ ἐγκαταστάσεις τῆς ἐπιχειρήσεως δέν ἐτέθησαν ἤ ἐτέθησαν μερικῶς σέ λειτουργία.

Τό ἄρθρο 6 ἀποκλείει ὁρισμένα εἰδικά προϊόντα ἀπό τό σύστημα ποσοστώσεων.

Τό ἄρθρο 14 τῆς ἀποφάσεως δίνει τήν δυνατότητα σέ μιά ἐπιχείρηση νά προσφύγει στήν Ἐπιτροπή ἐάν οἱ ἐπιβληθέντες περιορισμοί τῆς προκαλοῦν ἀσυνήθεις δυσκολίες. Ἡ Ἐπιτροπή τότε δύναται νά προσαρμόσει τίς διατάξεις τῆς ἀποφάσεως.

Μέ τήν ἀπόφαση EKAX 664/81 τῆς 13ης Μαρτίου 1981 (ΕΕ L 69 τῆς 14ης Μαρτίου 1981, σ. 22) ἡ Ἐπιτροπή καθώρισε τό ποσοστό τῶν μειώσεων γιά τό δεύτερο τρίμηνο τοῦ 1981.

Μέ ἀτομική ἀπόφαση τῆς 6ης Ἀπριλίου 1981 πού κοινοποιήθηκε στήν προσφεύγουσα μέ ἐπιστολή πού ἐλήφθη στίς 9 Ἀπριλίου 1981, ἡ Ἐπιτροπή καθώρισε τίς ποσοστώσεις παραγωγῆς ὡς πρός τήν προσφεύγουσα γιά τό δεύτερο τρίμηνο τοῦ 1981.

Ἡ ποσόστωση γιά τά προϊόντα τῆς κατηγορίας I, ἤτοι ρόλους καί φύλλα ἐλασματοποιηθέντα ἐν θερμῷ σέ σειρές εἰδικῶν ἐλάστρων, καθωρίσθη, κατόπιν ἐφαρμογῆς ποσοστοῦ μειώσεως 35,62 % στήν παραγωγή ἀναφορᾶς τῶν 80 803 τόννων, σέ 52 021 τόννους, ἡ δέ ποσόστωση γιά τόν ἀκατέργαστο χάλυβα καθωρίσθη ἐφαρμόζοντας τό ἴδιο ποσοστό μειώσεως στήν παραγωγή ἀναφορᾶς τῶν 53 497 τόννων σέ 34 341 τόννους.

II — Ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας

Ἡ προσφεύγουσα ἤσκησε τήν παροῦσα προσφυγή στίς 8 Μαΐου 1981. Ἡ ἔγγραφη διαδικασία ἐξελίχθη κανονικῶς.

Ἡ προσφεύγουσα ἐζήτησε τήν συνεκδίκαση τῆς παρούσης ὑποθέσεως μέ τήν ὑπό-

θεση 14/81. Ἡ καθ' ἧς ἀντετάχθη σ' αὐτήν τήν αἴτηση.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε νά ἀπορρίψει τό αἴτημα περί συνεκδικάσεως καί νά χωρήσει στήν προφορική διαδικασία χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

III — Προτάσεις τῶν διαδίκων

Ἡ προσφεύγουσα ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά ἀκυρώσει τήν ἀπόφαση τῆς 6ης Ἀπριλίου 1981, μέ τήν ὁποία ἡ Ἐπιτροπή καθώρισε ὡς πρός τήν προσφεύγουσα γιά τό δεύτερο τρίμηνο τοῦ 1981 τίς ποσοστώσεις παραγωγῆς χάλυβος πού προβλέπονται στήν ἀπόφαση ΕΚΑΧ 2794/80 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1980, μέ τήν ὁποία θεσπίζεται ἕνα σύστημα ποσοστώσεων παραγωγῆς χάλυβος γιά τίς ἐπιχειρήσεις τοῦ χαλυβουργικοῦ τομέως.

— νά καταδικάσει τήν Ἐπιτροπή στά δικαστικά ἔξοδα.

Ἡ Ἐπιτροπή ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά ἀπορρίψει τήν προσφυγή ὡς ἀβάσιμη.

— νά καταδικάσει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά ἔξοδα.

IV — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

Πρῶτος ἰσχυρισμός πού στηρίζεται στόν προσβαλλόμενο παράνομο χαρακτήρα τῆς ἀποφάσεως (ΕΚΑΧ) 2794/80

α) Ἐλλιπής αἰτιολογία καί παράβαση τῶν ἄρθρων 58 παράγραφος 1 καί 74 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ

Ἡ *προσφεύγουσα* ὑποστηρίζει ὅτι ὅπως ἀπορρέει ἀπό τό ἴδιο τό κείμενο τῶν ἄρθρων 58 παράγραφος 1 καί 74 τῆς συνθήκης κάθε ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου τοῦ ἄρθρου 58 πρέπει ἀναγκαίως νά συνεπάγεται τήν ἐξέταση τοῦ «ἀναγκαίου τῶν μέτρων πού προβλέπονται στό ἄρθρο 74», κατόπιν δέ αὐτῆς τῆς ἐξετάσεως πρέπει νά ληφθεῖ ἡ ἀπόφαση περί ἐφαρμογῆς ἤ μή ἐφαρμογῆς, ἀναλόγως τοῦ «ἀναγκαίου» πού διεπιστώθη, τοῦ ἄρθρου 74.

Ἐλλείψει οἱασδήποτε μνείας περί τοῦ ὅτι διενηργήθη αὐτή ἡ ἐξέταση καί τῆς δικαιολογήσεως τοῦ συμπεράσματος πού συνήχθη, ἡ αἰτιολόγηση τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 58 εἶναι ἐλλιπής.

Ἀφοῦ τό «ἀναγκαῖο» εἶναι ἀναμφισβήτητο, ἡ μή ταυτόχρονη ἐφαρμογή τῶν μέτρων τοῦ ἄρθρου 74 συνιστᾶ παράβαση τῶν ἀνωτέρω δύο διατάξεων. Ἡ διακριτική ἐξουσία τῆς Ἐπιτροπῆς ὑπόκειται στόν ἔλεγχο τοῦ Δικαστηρίου.

Κατά τήν *Ἐπιτροπή* ἐνῶ στήν αἰτιολογία τῶν ληφθέντων μέτρων δυνάμει τοῦ ἄρθρου 74 παράγραφος 1 ἐδάφιο 3 πρέπει νά ἀναφέρεται ὅτι συντρέχουν οἱ προϋποθέσεις πού προβλέπονται στό ἄρθρο 58, ἀντιθέτως τό ἄρθρο 58 δέν ἀναφέρεται στήν ὕπαρξη τῶν προϋποθέσεων πού προβλέπονται στό ἄρθρο 74 καί, συνεπῶς, δέν ὑφίσταται λόγος νά ἀναφερθεῖ τό ἄρθρο 74 στήν αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεως (ΕΚΑΧ) 2794/80, πού ἐλήφθη βάσει τοῦ ἄρθρου 58.

Ἡ Ἐπιτροπή ὑπενθυμίζει τά μέτρα πού ἔλαβε ὡς πρός τίς εἰσαγωγές ἀπό χῶρες μή μέλη τῆς Κοινότητος, ὅπως οἱ διατάξεις κατά τοῦ ντάμπιγκ, τό σύστημα κοινοτικῆς ἐπαγρυπνήσεως καί τίς συμφωνίες μέ ἕναν ὁρισμένο ἀριθμό τρίτων χωρῶν.

Ἡ Ἐπιτροπή ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ κρίση περί τοῦ «ἀναγκαίου» τῶν μέτρων πού λαμβάνονται δυνάμει τοῦ ἄρθρου 74 ἀποτελεῖ πολιτική ἐπιλογή. Τό βάσιμο τῆς ἐπιλογῆς, πού ἔκανε ἡ Ἐπιτροπή, καταδεικνύεται ἀπό

τήν πτώση τοῦ ἐπιπέδου τῶν εἰσαγωγῶν. Ἡ αἰτίαση κατά τῆς Ἐπιτροπῆς δέν δύναται νά προβληθεῖ παρά μέ προσφυγή λόγω παραλείψεως.

Ἡ *προσφεύγουσα* ἀπήντησε ὅτι ἡ Ἐπιτροπή δέν δύναται νά ἐφαρμόσει τό ἄρθρο 58 χωρίς νά ἐξετάσει τό ἀναγκαῖο τῶν μέτρων τοῦ ἄρθρου 74. Ἐάν δέν προέβαινε σ' αὐτήν τήν ἐξέταση θά παρέβαινε τό ἄρθρο 58. Ἐάν δέν ἐμνημόνευε στήν ἀπόφασή της τό γεγονός ὅτι προέβη σ' αὐτήν τήν ἐξέταση θά παρέβαινε τήν ὑποχρέωσή της αἰτιολογήσεως. Ἡ ὑποχρέωση αἰτιολογήσεως κρίνεται ἀπό τό Δικαστήριο μέ πολύ περισσότερη αὐστηρότητα καθ' ὅσον ἡ ἐκτίμηση τῆς καταστάσεως γίνεται ἐν μέρει κατά διακριτική ἐξουσία καί ἐκφεύγει συνεπῶς ἐν μέρει τοῦ δικαστικοῦ ἐλέγχου. Αὐτή ἡ ὑποχρέωση ἐπιβάλλεται τόσο σέ περίπτωση ἀρνητικῆς ἀποφάσεως, ὅσο καί σέ περίπτωση θετικῆς ἐφαρμογῆς. Οἱ ἐξηγήσεις πού ἔδωσε ἡ Ἐπιτροπή στό ὑπόμνημά της θά ἔπρεπε νά εἶχαν δοθεῖ στήν αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεως.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀπήντησε ὅτι ἡ προσφεύγουσα δέν ἀπέδειξε τήν ὕπαρξη τοῦ ἀναγκαίου τῆς λήψεως ἄλλων μέτρων ἀπό ἐκεῖνα πού εἶχε ἤδη λάβει. Ἀκόμη καί ἄν τό εἶχε ἀποδείξει δέν θά ἠδύνατο νά τό προβάλει παρά μέ προσφυγή λόγω παραλείψεως.

Ἡ ἐξέταση τοῦ ἀναγκαίου τῆς λήψεως τῶν μέτρων πού προβλέπονται στό ἄρθρο 74 δέν ἀποτελοῦσε οὔτε προϋπόθεση πού ἔπρεπε νά τηρηθεῖ πρίν ἡ Ἐπιτροπή δυνηθεῖ νά ἐνεργήσει δυνάμει τοῦ ἄρθρου 58, οὔτε ἕνα «ἀπό τά πραγματικά στοιχεῖα, ἀπό τά ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ κατά νόμον δικαιολόγηση» τῆς ἀποφάσεως 2794/80 οὔτε «ἕνας ἀπό τούς λόγους πού τήν ὁδήγησαν στή λήψη (της)» καί συνεπῶς δέν ἐχρειάζετο νά περιέχεται στήν αἰτιολογία αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως.

6) Παράβαση τοῦ ἄρθρου 58 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης

Κατά τήν *προσφεύγουσα* οἱ ποσοστώσεις δέν καθωρίσθησαν ἐπί τῆς «εὐλόγου βάσεως λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν ἀρχῶν πού ὁρίζονται στά ἄρθρα 2, 3 καί 4 (τῆς συνθήκης)» πού προβλέπεται στό ἄρθρο 58 παράγραφος 2. Πράγματι, κατά τήν προσφεύγουσα, οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 3 τῆς ἀποφάσεως ΕΚΑΧ (2794/80) συνιστοῦν διάκριση ἐάν δέν ἐφαρμόζονται στίς ἐπιχειρήσεις, τῶν ὁποίων τά προγράμματα ἐκουσίας παραγωγῆς δέν ἠδυνήθησαν νά βασισθοῦν στήν χρήση τοῦ 1974 λόγω τοῦ προσφάτου χαρακτῆρος τῶν ἐγκαταστάσεών τους (οἱ αὐτοαποκαλούμενες «νέες» ἐπιχειρήσεις). Τό ἄρθρο 14 συνεπάγεται ὁμοίως διάκριση μεταξύ ἐπιχειρήσεων διωσίμων καί ἄλλων. Ἐπί πλέον, ὁ καθορισμός ποσοστώσεων ὡς πρός αὐτές τίς ἐπιχειρήσεις μέ βάση μόνον τήν πραγματική παραγωγή κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου ἀναφορᾶς παρά μέ βάση τῶν δυνατοτήτων παραγωγῆς καταλήγει ἀναπόφευκτα σέ διάκριση.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ὑποστηρίζει ὅτι ἡ βάση πού ἐλήφθη γιά τόν καθορισμό τῶν ποσοστώσεων — οἱ παραγωγές ἀναφορᾶς ὡς πρός κάθε ἐπιχείρηση — εἶναι ἡ ὀρθή. Σ' αὐτή τήν μέθοδο καθορισμοῦ βάσεως προστίθενται οἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 3, 4 καί 5 τοῦ ἄρθρου 4, τοῦ ἄρθρου 5 παράγραφος 2 τελευταῖο ἐδάφιο καί τοῦ ἄρθρου 14.

Τό ἄρθρο 4 παράγραφος 3, τό ὁποῖο προβλέπει τήν προσαρμογή τῆς παραγωγῆς ἀναφορᾶς, ἐθεσπίσθη γιά νά ἀποφευχθεῖ ἡ ἀδικία, πού θά ἠδύνατο νά προκύψει ἀπό τό γεγονός τῆς περιόδου τῶν τριῶν ἐτῶν, πού λαμβάνει ὑπ' ὄψη τό ἄρθρο 4 παράγραφος 1, μόνο σέ βάρος ὁρισμένων ἐπιχειρήσεων πού εἶχαν συμμετάσχει σέ ἐκούσια προγράμματα παραδόσεως καί πού συνεκέντρωναν ἄλλες εἰδικές προϋποθέσεις.

Δεδομένου ὅτι ἡ προσφεύγουσα, ἄν καί εἶχε συμμετάσχει σ' αὐτά τά προγράμματα δέν συνεπλήρωνε ὅλες τίς τεθεῖσες προϋπο-

θέσεις (σύμφωνα μέ τήν πρώτη αἰτιολογική σκέψη τῆς ἀποφάσεως τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1981), δέν ὑπῆρχε κανένας λόγος γιά νά γίνει ὡς πρός αὐτήν προσαρμογή δυνάμει τῆς ὡς ἄνω παραγράφου 3. Ἀπό αὐτό ὅμως δέν συνάγεται καμμία διάκριση οὔτε σέ βάρος τῶν «νέων» ἐπιχειρήσεων οὔτε ὁποιασδήποτε ἄλλης ἐπιχειρήσεως, πού δέν συγκεντρώνει τίς προϋποθέσεις αὐτῆς τῆς παραγράφου, ἐπειδή δέν συντρέχει καμμία διαφορετική μεταχείριση τῶν ἐπιχειρήσεων πού εὑρίσκονται σέ παρόμοιες συνθῆκες. Διαφορετική μεταχείριση θά ἠδύνατο νά γίνει μόνο ἄν οἱ συνθῆκες θά ἦταν διαφορετικές, κατά ἐπιχείρηση, πράγμα πού θά ἦταν βεβαίως ἀπολύτως δικαιολογημένο.

Τό ἄρθρο 14 ἐπιτρέπει τόν μετριασμό τῶν δυσαναλόγων θυσιῶν πού ἐνδεχομένως θά ὑφίσταντο ὁρισμένες ἐπιχειρήσεις λόγω τῆς ἐφαρμογῆς τῶν γενικῶν κανόνων τῆς ἀποφάσεως 2794/80. Ἡ διάταξη αὐτή δέν συνεπάγεται κατά τίποτε διάκριση, καθ' ὅσον κάθε ἐπιχείρηση πού δοκιμάζει ἀσυνήθεις δυσκολίες δύναται νά τύχει γιά τόν λόγο αὐτό προσαρμογῆς τῶν ποσοστώσεών της. Ἄν ὁρισμένες ἐπιχειρήσεις δέν δοκιμάζουν τέτοιες δυσκολίες ἀλλά παραμένουν βιώσιμες δέν ὑφίσταται κανένας λόγος γιά νά γίνει ὡς πρός αὐτές προσαρμογή δυνάμει αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου. Ἀλλά καί πάλι ὁ ἀποκλεισμός ἀπό τά εὐεργετήματα αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου δέν συνιστᾶ διαφορετική μεταχείριση ὁμοίων καταστάσεων ἀλλά ἀποτελεῖ διαφορετική μεταχείριση διαφορετικῶν καταστάσεων.

Ἡ Ἐπιτροπή δέν συμμερίζεται τήν ἄποψη κατά τήν ὁποία συνιστᾶ διάκριση τό γεγονός ὅτι λαμβάνεται ὡς βάση μᾶλλον ἡ πραγματική παραγωγή παρά ἡ ἱκανότητα παραγωγῆς.

Ἡ παραγωγή αὐτή ἀποτελεῖ ἀντικειμενικό δεδομένο, ἀκριβές καί ἐπιδεκτικό ἐκτιμήσεως, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ ἔννοια τῆς ἱκανότητος εἶναι λιγότερο ἀκριβής καί ἡ υἱοθέτησή της ὡς κριτήριο δύναται νά συνεπάγεται ἀδικίες σέ σύγκριση μέ τό κριτήριο τῆς πραγματικῆς παραγωγῆς.

Ἐπί πλέον, ὁ ὑπολογισμός τῶν ποσοστώσεων μέ ἀναφορά στήν ἱκανότητα τῶν ἐπιχειρήσεων θά ἰσοδυναμοῦσε ἀναπόφευκτα μέ ἐπιβολή ποινῆς στίς ἐπιχειρήσεις πού χρησιμοποιοῦν τίς ἱκανότητές τους κατά πολύ ὑψηλό ποσοστό χάρη σέ μία ὀρθολογιστική διαχείριση καί θά συνεπήγετο ἀδικαιολόγητο πλεονέκτημα γιά τίς ἐπιχειρήσεις πού λειτουργοῦν σέ χαμηλό βαθμό ἐκμεταλλεύσεως.

Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 4 ἐπιδιώκει νά ἐξαλείψει τήν ἀδικία, ἡ ὁποία θέτει σέ μειονεκτική θέση τίς ἐπιχειρήσεις πού, ἔχοντας δεχθεῖ νά συμμετάσχουν στά προγράμματα ἐκουσίου περιορισμοῦ τῶν παραδόσεων, τά ὁποῖα στηρίζονται στίς παραδόσεις τοῦ 1984, δέν εἶχαν ἀκόμη θέσει σέ λειτουργία, κατά τό ἔτος ἐκεῖνο, τίς καινούργιες τους ἐγκαταστάσεις.

Οἱ «νέες» ἐπιχειρήσεις, ὅπως ἡ προσφεύγουσα, πού δέν ὑπάγονται στό ἄρθρο 4 παράγραφος 3, δύνανται ἐν τούτοις νά ἀπολαύσουν τῶν πλεονεκτημάτων ἄλλων διατάξεων τῆς ἀποφάσεως (ΕΚΑΧ) 2794/80, πού ἐπιδιώκουν ἐπίσης δικαία μεταχείριση, ὅπως πχ. τό ἄρθρο 24. Ἡ προσφεύγουσα ὑπῆρξε θύμα ἑνός ἄλλου μειονεκτήματος ἀπό ἐκεῖνο, στό ὁποῖο ἀναφέρεται τό ἄρθρο 4 παράγραφος 3, δηλαδή ἑνός ποσοστοῦ ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἱκανοτήτων της ἀρκετά χαμηλοῦ ὥστε νά συνεπάγεται γι' αὐτήν ἀσυνήθεις δυσκολίες κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 14. Αὐτό ἀνεγνωρίσθη μέ τήν ἀπόφαση τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1981.

Ἡ *προσφεύγουσα* ἀπήντησε ὅτι τό σύστημα ποσοστώσεων ἐπιβάλλει στίς ἐπιχειρήσεις μιά θυσία πού συνίσταται στήν μερική μή ἐκμετάλλευση τῆς ἱκανότητός τους παραγωγῆς. Ἡ θυσία αὐτή θά ἔπρεπε νά κατανεμηθεῖ κατά δίκαιο τρόπο μέ βάση τήν ὑφισταμένη ἱκανότητα παραγωγῆς.

Ἡ ἐπιχειρηματολογία τῆς Ἐπιτροπῆς, κατά τήν ὁποία ἡ ἱκανότης ἀποτελεῖ ἀσαφή ἔννοια πού δίνει λαβή σέ σημαντικές δυσκολίες ἐφαρμογῆς, δέν εὐσταθεῖ.

Ἡ Ἐπιτροπή εἶχε καί ἡ ἴδια χρησιμοποιήσει αὐτή τήν ἔννοια γιά τά προγράμματά της, ὅπως τά προγράμματα προβλέψεως πού καταρτίζει κατά τρίμηνο καί τήν ἐφαρμογή τοῦ συστήματος τῶν προγραμμάτων ἐκουσίας μειώσεως στίς ἐπιχειρήσεις πού δέν εἶχαν παραγωγή τό 1974. Ἡ ἐξακρίβωση τῆς ἱκανότητος παραγωγῆς δέν δύναται νά εἶναι πιό δύσκολη ἀπ' ὅ,τι ἡ ἐξακρίβωση τῆς πραγματικῆς παραγωγῆς.

Ἀπό τήν ἄλλη μεριά δέν ἐλειτούργησαν μέ ὑψηλή ἀποδοτικότητα, οἱ ἐγκαταστάσεις πού εἶναι σύγχρονες καί τυγχάνουν ἀποτελεσματικῆς διαχειρίσεως ἀλλά οἱ πεπαλαιωμένες ἐγκαταστάσεις μέ πολυάριθμο προσωπικό καί ἐπιδοτούμενες ἀπό τήν κυβέρνηση. Οἱ ἐπιχειρήσεις αὐτές, πού παρουσιάζονται ὡς οἱ καλοί μαθητές ἀπό τήν Ἐπιτροπή, ἀποτελοῦν πράγματι τό ἀρχικό αἴτιο τῆς χειροτερεύσεως τῆς καταστάσεως στόν τομέα τῆς σιδηρουργίας.

Ἡ προσφεύγουσα προσάπτει στό σύστημα ἀναφορᾶς ὅτι ὁδηγεῖ σέ ἀδικίες ἀπό τίς ὁποῖες ἡ πιό κατάφωρη εἶναι ἡ τιμωρία τῶν ἐπιχειρήσεων, οἱ ὁποῖες ἐξεμεταλλεύθησαν τήν παραγωγική τους ἱκανότητα σέ πολύ χαμηλό ποσοστό.

Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 4 θά ἦταν δυνατό νά διορθώσει αὐτή τήν ἀδικία, περιέχει ὅμως τρεῖς προϋποθέσεις, ὁ ἀποκλειστικός σκοπός τῶν ὁποίων ἔγκειται στήν εὐνόηση ὁρισμένων ἐπιχειρήσεων, γιά τίς ὁποῖες αὐτή ἡ διάταξη εἶναι κυριολεκτικά κομμένη στά μέτρα τους.

Τό σύνολο τῶν προϋποθέσεων παρουσιάζει ἕνα ἰδιαιτέρως σοβαρό κενό γιά τίς ἐπιχειρήσεις πού προοδευτικά ἀπέκτησαν νέες ἐγκαταστάσεις κατά τήν διάρκεια τῆς μετά τό 1974 ἀλλά πρίν ἀπό τήν 1η Ἰουλίου 1978 περιόδου, οἱ ὁποῖες ἐπί πλέον ἀπό τό γεγονός αὐτό εἶχαν μειωμένη περίοδο ἀναφορᾶς καί εὑρίσκοντο στερημένες τῆς εὐκαιρίας ἐπιλογῆς τοῦ μήνα μέ τήν ὑψηλότερη παραγωγή.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἐπιμένει στό γεγονός ὅτι ἡ θυσία, τήν ὁποία συνεπάγεται τό σύστημα ποσοστώσεων συνίσταται στήν μείωση τῆς παραγωγῆς τῆς ἐπιχειρήσεως σέ σχέση μέ τήν προηγούμενη παραγωγή της, γιά νά προσαρμοστεῖ ἡ παραγωγή τῆς Κοινότητος στήν μειωμένη ζήτηση. Ἡ ἐξακρίβωση τῆς πραγματικῆς παραγωγῆς, ἡ ὁποία προκύπτει ἀπτῶς, εἶναι λιγότερο δύσκολη ἀπό τήν ἐξακρίβωση τῆς ἱκανότητος παραγωγῆς.

Ἡ Ἐπιτροπή δίνει στοιχεῖα γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ἐχρησιμοποίησε σέ περιορισμένη ἔκταση στό παρελθόν τήν ἔννοια τῆς ἱκανότητος παραγωγῆς. Οἱ πραγματικοί ἀριθμοί τῆς παραγωγῆς ἤ τῶν παραδόσεων πρέπει νά χρησιμοποιοῦνται κατά προτίμηση ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν αὐτοί οἱ ἀριθμοί.

Τά προγράμματα παραδόσεως τῆς προσφευγούσης στηρίζονται σέ μία προβλεπομένη σταδιακή αὔξηση τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἱκανοτήτων τῆς παραγωγῆς μέχρι τῆς πλήρους ἐκμεταλλεύσεως πού ὑπελογίσθη γιά τό τέλος τοῦ 1979. Οἱ παραδόσεις τῆς προσφευγούσης τό 1979 καί μέχρι τόν Ἰούνιο τοῦ 1980 δέν ὑπερέβησαν τό 50 % περίπου τῶν ποσοτήτων πού θά ἠδύνατο νά παραδόσει.

Ὅσον ἀφορᾶ τίς ἐπιχειρήσεις πού λειτουργοῦν μέ ἔντονο ρυθμό, ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι εἶναι πιό πιθανό ὅτι εὑρίσκονται σ' αὐτή τήν κατάσταση, ἐπειδή προσφέρουν μιά σειρά προϊόντων ἐπαρκῶς εὐρεία καί ποιότητα πού ἐπιτρέπει τήν ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν πού τά χρησιμοποιοῦν, καί πού προσαρμόζεται, ὅταν χρειαστεῖ, στήν ἐξέλιξη τῆς ἀγορᾶς.

γ) Παράβαση τοῦ ἄρθρου 14 παράγραφοι 4 καί 5 τῆς συνθήκης καί γενικῆς ἀρχῆς τοῦ δικαίου καί κατάχρηση ἐξουσίας

Ἡ *προσφεύγουσα* ἐπικρίνει τό γεγονός ὅτι τό εὐεργέτημα τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 3 ἐξαρτᾶται ἀπό τήν συμμετοχή τῆς ἐπιχειρήσεως σέ ἕνα πρόγραμμα ἐθελουσίας μειώσεως τῆς παραγωγῆς. Αὐτό ἰσοδυναμεῖ στό νά προσδοθεῖ «ex post facto» χαρακτήρας ἐξαναγκασμοῦ σέ μέτρα πού δέν τόν εἶχαν

καί δέν ἠδύναντο νά τόν ἔχουν, παραβιάζει δέ ἐπίσης τήν ἀρχή «nulla poena sine lege».

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀπαντᾶ ὅτι τό γεγονός ὅτι ἐπεφύλαξε τό εὐεργέτημα τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 3 σέ ὁρισμένες ἐπιχειρήσεις, θύματα μιᾶς ἀδικίας, δέν συνιστᾶ κύρωση ὡς πρός τίς ἄλλες ἐπιχειρήσεις. Ἐφ' ὅσον δέν εἶχε ὑπάρξει κύρωση δέν ὑπῆρξε καί παράβαση τῆς ἀρχῆς nulla poene sine lege. Ἡ Ἐπιτροπή δέν ἀντιλαμβάνεται πῶς ἡ ἀνωτέρω διάταξη παραβιάζει τήν τετάρτη καί πέμπτη παράγραφο τοῦ ἄρθρου 14 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ.

Ἡ *προσφεύγουσα* ἀπήντησε ὅτι ἡ παράβαση ἔγκειται στό ὅτι ἐδόθη ἐξαναγκαστικός χαρακτήρας σέ μέτρα πού δέν εἶχαν αὐτό τόν χαρακτήρα. Ἀντιθέτως πρός τούς κανόνες, κατά τούς ὁποίους οἱ γνῶμες δέν εἶναι ὑποχρεωτικές καί οἱ πράξεις πού συνεπάγονται νομική ὑποχρέωση ὀφείλουν νά λαμβάνονται μέ μιά ὁρισμένη μορφή ἡ Ἐπιτροπή μετέτρεψε ex post σέ ἀποφάσεις μέ δεσμευτικό καί ἐξαναγκαστικό χαρακτήρα πράξεις μή δεσμευτικές, ἤτοι τήν ἀρνητική γνώμη (παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 4 τῆς ἀποφάσεως 2794/80) καί τό πρόγραμμα παραδόσεως (παράγραφος 3 τοῦ ἴδιου ἄρθρου).

Ὑπάρχει παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης. Ὁ διοικούμενος δέν ὀφείλει νά περιμένει ὅτι ἡ διοίκηση θά ἐπιβάλλει ἐκ τῶν ὑστέρων κυρώσεις γιά τήν μή τήρηση μιᾶς ρυθμίσεως πού παρουσιάζεται ὡς μή ἐξαναγκαστική.

Ἡ *Ἐπιτροπή* θεωρεῖ ὅτι ἡ προβολή τῆς παραβιάσεως τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης δέν εὐσταθεῖ. Τά προγράμματα παραδόσεως δέν εἶχαν ἐξαναγκαστικό χαρακτήρα. Ἐάν μία ἐπιχείρηση ἐπιθυμεῖ νά μή λάβει ὑπ' ὄψη μιά μή εὐνοϊκή γνώμη τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς πρός μιά ἐπένδυση, ἀποδέχεται τούς κινδύνους πού δύνανται νά ἀπορρέουν ἐμμέσως γι' αὐτήν ἀπό μιά κατάσταση πού αὐτή ἡ ἴδια συνέβαλε στό νά δημιουργηθεῖ. Τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐπιτροπή λαμβάνει ὑπ' ὄψη αὐτό τό γεγονός καί ἀποφασίζει νά μή ἐπιβραβεύσει τήν αὔξηση τῆς παραγωγικῆς ἱκανότητος, τήν ὁποία συνεπάγεται αὐτό τό γεγονός, δέν συνιστᾶ οὐδόλως ἐπιβολή κυρώσεως πού συνδέεται μέ μιά πράξη μή ἐξαναγκαστικοῦ χαρακτῆρος.

Δεύτερος ἰσχυρισμός: ἀκυρότης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως λόγω παραβάσεως τῆς ἀποφάσεως (ΕΚΑΧ) 2974/80, ἰδίως τῶν ἄρθρων 4 παράγραφος 3 καί 14

Ἡ προσφεύγουσα ὑποστηρίζει ὅτι ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 4 θέτει δύο ἀντιφατικές καί ἀσυμβίβαστες μεταξύ τους προϋποθέσεις. Προκειμένου νά δοθεῖ νόημα σ' αὐτή τήν παράγραφο, ὁ καθορισμός προγράμματος παραδόσεως γιά τήν περίοδο μεταξύ Ἰουλίου 1977 καί Ἰουνίου 1980 ὡς πρός τίς ἐπιχειρήσεις, τῶν ὁποίων οἱ ἐγκαταστάσεις δέν εἶχαν τεθεῖ ἤ εἶχαν ἐν μέρει τεθεῖ σέ λειτουργία, πρέπει νά θεωρηθεῖ ὅτι στηρίζεται στό ἔτος 1974 μέ ἀναφορά στήν γενική κατάσταση αὐτοῦ τοῦ βιομηχανικοῦ τομέως κατά τό ἔτος αὐτό. Ἡ Ἐπιτροπή δέν δύναται συνεπῶς νά δικαιολογήσει τήν ἄρνησή της νά ἐφαρμόσει τό ἄρθρο 4 παράγραφος 3.

Ἡ *Ἐπιτροπή* τονίζει ὅτι καθορίζοντας τά προγράμματα ἐκουσίας παραδόσεως πού στηρίζονται στό ἔτος 1974 ἐστηρίχθη ὡς πρός ὅλες τίς ἐπιχειρήσεις στίς παραδόσεις αὐτοῦ τοῦ ἔτους καί ὄχι στήν ἱκανότητα παραγωγῆς ἤ στήν παραγωγή τῶν ἐπιχειρήσεων. Ἐν πάση περιπτώσει, ἡ προσφεύγουσα δέν συμμετεῖχε στά προγράμματα παραδόσεως μεταξύ Ἰουνίου 1977 καί Ἰουλίου 1980 ἀλλά μόνο ἀπό τό τρίτο τρίμηνο τοῦ 1978. Συνεπῶς ἡ προϋπόθεση πού ἀναφέρεται στό ἄρθρο 4 παράγραφος 3, πρώτη περίπτωση δέν ἐπληρώθη καί ἡ παράγραφος αὐτή δέν ἠδυνήθη, ἐν πάση περιπτώσει, νά τύχει ἐφαρμογῆς.

Ἡ *προσφεύγουσα* ἀπαντᾶ ὅτι οἱ προϋποθέσεις πού ἀναφέρονται εἶναι παράνομες καί συνεπάγονται διάκριση καί ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἔχει καθῆκον νά ἐφαρμόσει τήν παράγραφο 3 χωρίς νά ἀπαιτεῖ τήν πλήρωση αὐτῶν τῶν προϋποθέσεων.

Ὡς πρός τό ἄρθρο 14 ἡ προσφεύγουσα ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 14 δέν δύναται νά γίνει μέ βάση τό ἄρθρο 58, πού ἐπιβάλλει καθορισμό τῶν ποσοστώσεων κατά δίκαιο τρόπο, ὡς πρός τίς ἐπιχειρήσεις μέ πρόσφατες ἐγκαταστάσεις, τῶν ὁποίων ἡ κανονική διείσδυση στήν ἀγορά δέν εἶχε συντελεσθεῖ, χρησιμοποιώντας ὡς κριτήριο τήν πραγματική παραγωγή. Μόνο ἡ ἱκανότητα παραγωγῆς δύναται νά εἶναι καθοριστική.

Ἡ *Ἐπιτροπή*, ὅπως ὑποστηρίζει, ἔλαβε ὑπ' ὄψη ὡς πρός τήν προσφεύγουσα καί τίς ἄλλες ἐπιχειρήσεις τόν βαθμό ἐκμεταλλεύσεως τῆς παραγωγικῆς ἱκανότητος τῆς ἐπιχειρήσεως ὡς μέσον ἐκτιμήσεως τῶν ἀσυνήθων δυσκολιῶν πού ἐνδεχομένως ὑφίσταντο. Ἀλλά ἐπειδή ἡ ἀπόφαση (ΕΚΑΧ) 2794/80 ἔχει ὡς ἀντικείμενο τόν περιορισμό τῆς παραγωγῆς προκειμένου νά προσαρμοσθεῖ στήν μειωμένη ζήτηση, οἱ προσαρμογές πού προβλέπονται στό ἄρθρο 14 δέν πρέπει, κατ' ἀρχήν, νά καταλήξουν σέ ποσοστώσεις πού ὑπερβαίνουν τήν προηγούμενη παραγωγή τῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ ἀρχή αὐτή εἶχε τηρηθεῖ στήν ἀπόφαση τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1981.

Ἡ *προσφεύγουσα* ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 3 δύναται κάλλιστα νά ὁδηγήσει σέ καθορισμό ποσοστώσεων πιό ὑψηλό ἀπό ὅ,τι ἡ προηγούμενη πραγματική παραγωγή.

Τό ἴδιο πρέπει νά ἰσχύει γιά τίς ἐπιχειρήσεις πού ὑπάγονται στήν εὐεργετική διάταξη τοῦ ἄρθρου 14, οἱ ὁποῖες θεωροῦνται ὅτι ἀντιμετωπίζουν «ἀσυνήθεις δυσκολίες».

Ἡ *Ἐπιτροπή* θεωρεῖ ὅτι οἱ παρατηρήσεις τῆς προσφευγούσης ἐπιδιώκουν νά ἀντικρούσουν τίς ἐκτιμήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς σέ μιά τελείως διαφορετική ὑπόθεση. Τό ἄρθρο 14 ἀποτελεῖ ρήτρα δικαιοσύνης καί δέν θέτει λεπτομερεῖς κανόνες, ὅπως τό ἔδειξε ἡ ἐφαρμογή του στήν περίπτωση τῆς προσφευγούσης, ἡ ὁποία ἔτυχε τοῦ εὐεργετήματος τῆς προσαρμογῆς ὡς πρός τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981, δέν ἔτυχε δέ τοῦ εὐεργετήματος αὐτοῦ ὡς πρός τό δεύτερο τρίμηνο.

V — Προφορική διαδικασία

Ἡ προσφεύγουσα, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν δικηγόρο André Elvinger, καί ἡ Ἐπιτροπή, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Michel van Ackere, ἀνέπτυξαν τούς ἰσχυρισμούς τους κατά τήν συνεδρίαση τῆς 15ης Σεπτεμβρίου 1981.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο, πού κατέθεσε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 8 Μαΐου 1981 ἡ κατά τό ἀγγλικό δίκαιο ἑταιρεία Alpha Steel Ltd, ἤσκησε δυνάμει τοῦ ἄρθρου 33 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ προσφυγή ἀκυρώσεως κατά τῆς ἀτομικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 6ης Ἀπριλίου 1981, περί καθορισμοῦ ποσοστώσεων στήν παραγωγή τῆς προσφευγούσης κατά τό δεύτερο τρίμηνο τοῦ 1981, ἡ ὁποία ἐξεδόθη κατ' ἐφαρμογή τῆς ἀποφάσεως ΕΚΑΧ 2794/80 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1980 (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 13/010, σ. 50).

2 Πρός ὑποστήριξη τῆς ἐλλείψεως νομιμότητος τῆς γενικῆς ἀποφάσεως 2794/80, τήν ὁποία προέβαλε κατά πρῶτο λόγο, ἡ προσφεύγουσα ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὤφειλε νά ἐξετάσει τήν ἀναγκαιότητα λήψεως τῶν μέτρων ἐμπορικῆς πολιτικῆς, πού προβλέπονται στό ἄρθρο 74 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, κατά τόν ἴδιο χρόνο πού ἐξήταζε τήν δυνατότητα θεσπίσεως συστήματος ποσοστώσεων. Ἐπί πλέον, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ γενική ἀπόφαση δέν συνάδει πρός τό ἄρθρο 58 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, κατά τό ὁποῖο οἱ ποσοστώσεις ὀφείλουν νά καθορίζονται «ἐπί εὐλόγου βάσεως». Ἡ προσφεύγουσα παραπονεῖται ἐπίσης κατά τῆς γενικῆς ἀποφάσεως, διότι δέν λαμβάνει ὡς ἀναφορά τήν περίοδο μεταξύ Ἰουλίου 1977 καί Ἰουνίου 1980 καί ἐπικρίνει τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4, παράγραφος 3 αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως ἐπειδή ἐθεσπίσθησαν μέ τόν σκοπό νά εὐνοήσουν μία συγκεκριμένη ἐπιχείρηση εἰσάγουσες διάκριση σέ βάρος τῶν νέων ἐπιχειρήσεων. Ἡ προσφεύγουσα ἐπικρίνει τέλος τό γεγονός ὅτι τά εὐεργετήματα τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 3 ἐπιφυλάσσονται στίς ἐπιχειρήσεις πού συμμετεῖχαν σέ ἕνα πρόγραμμα ἐκουσίας παραδόσεως, πράγμα πού παραβιάζει τήν ἀρχή «nulla poena sine lege» καί τήν ἀρχή τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης τῶν διοικουμένων.

3 Ἡ προσφεύγουσα προβάλλει κατά δεύτερο λόγο, ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀτομική ἀπόφαση τῆς 6ης Ἀπριλίου 1981, ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὤφειλε νά τῆς χορηγήσει τό εὐεργέτημα τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τῆς γενικῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ τήν συμμετοχή τῆς ἐπιχειρήσεως μεταξύ Ἰουλίου 1977 καί Ἰουνίου 1980 στά προγράμματα παραδόσεως πού καθώρισε ἡ Ἐπιτροπή, καθώς καί ὅτι ὁ καθορισμός τοῦ προγράμματος ὡς πρός αὐτή τήν ἐπιχείρηση ἐστηρίχθη στό ἔτος 1974. Ἐπί πλέον θεωρεῖ ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὤφειλε νά ἐφαρμόσει τό ἄρθρο 14 τῆς γενικῆς ἀποφάσεως λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τήν ἱκανότητα παραγωγῆς καί ὄχι τήν πραγματική παραγωγή καί νά τῆς χορηγήσει ὑψηλότερη ποσόστωση.

4 Οἱ λόγοι πού προεβλήθησαν ἀνωτέρω εἶναι κατ' οὐσίαν οἱ ἴδιοι μέ ἐκείνους πού προεβλήθησαν ἀπό τήν προσφεύγουσα στήν ὑπόθεση 14/81, ἡ ὁποία ἀφορᾶ προσφυγή ἀκυρώσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, πού καθορίζει τίς ποσοστώσεις τῆς προσφευγούσης γιά τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1981. Τά νομικά ζητήματα πού ἐξετάσθησαν στό πλαίσιο τῆς ὑποθέσεως 14/81 ταυτίζονται μέ τά ζητήματα πού ἀνακύπτουν στήν προκειμένη ὑπόθεση.

5 Μέ σημερινή ἀπόφαση τό Δικαστήριο ἐξήτασε αὐτούς τούς ἰσχυρισμούς καί τούς ἀπέρριψε ὡς ἀβάσιμους. Γιά τούς ἴδιους λόγους πρέπει νά ἀπορριφθεῖ καί ἡ παρούσα προσφυγή.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

6 Κατά τό ἄρθρο 69 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττώμενος διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα.

7 Ἐπειδή ἡ προσφεύγουσα ἡττήθη, πρέπει νά καταδικασθεῖ στά δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τήν προσφυγή.

2) Καταδικάζει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά ἔξοδα.

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Everling	Χλωρός	Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 3 Μαρτίου 1982.

Ὁ γραμματεύς
P. Heim

Ὁ πρόεδρος
J. Mertens de Wilmars